

Központi üzenet: az Úr eljövételének várása. Krisztusnak négy eljövételéről is beszélhetünk: az első, amikor a földre jött; a második, amikor személyesen hozzánk megérkezett; a harmadik, amikor elszólít minket ebből az életből; a negyedik, amikor visszajön dicsőségben. (Erre épül az „Adventi hírnök” ének is.) Miközben emlékezünk Jézus első eljövételére, hálát adunk a másodikért, és várjuk a harmadik és a negyedik eljövetelét.

Hálát adunk, mert számunkra már megvolt a 2. eljövetele is: amikor a mi szívünkbe megérkezett. Munkálkodik bennünk – és ez a munkája az utolsó eljövetelekor kiteljesedik. Ezt várjuk? Ezt kellene várnunk. Feszültség a „már” és a „még nem” között. Már tiszták vagyunk az ige által, de még nem vagyunk mentesek a bűntől. Már helyünk van nála, de még várjuk, hogy oda bevigyen. Már közel van, de körülöttünk a világ még mindig sötétedik. Siettetnénk, de az ige türelemre int.

A türelmetlenségre mindig sok „okunk” (kísértésünk) van. Jakab ez előtt a gazdagokról beszélt, súlyos figyelmeztetéssel: az Úr látja, amit tesznek, és hallja az általuk elnyomottak kiáltását. Ugyanez a hívőknek, akik elszenvedik az igazságtalanságokat, azt üzeni: az Úr lát és hall, nekem nem kell sem lázadnom, sem harcolnom, sem csüggednem, hogy „ügyemmel nem gondol Istenem”. Nem kell magamban sóhajtoznom.

„Ne sóhajtozzatok egymás ellen” – hívők egymás ellen. Nem kárhozzátjuk a másikat, hanem elfogadjuk olyannak, amilyen – vagy ez csak a felszín, mert megtanultunk „viselkedni”, de magunkban sóhajtozunk? Ha egy közösség, gyülekezet tagjaira ez jellemző, az rombolja a közösséget: lehet, hogy minden működik, folynak a szolgálatok, de egyre kevesebbet törődünk egymással, nem tudjuk, mi van a másikkal. Mire ez felszínre kerül, már nehéz kideríteni, mivel indult. Hagyjuk, hogy Isten rávilágítson az ilyen titkos bűnökre, „hogy el ne ítélessünk”! A Bíró a mi ajtónk előtt is ott áll (nemcsak a gazdagokéi előtt). De mi közösségben vagyunk vele – így egymással is közösségben vagyunk, nem mondhatjuk, hogy „ővele inkább nem törődöm, mert annyira nem értjük meg egymást”.

3. és 4. eljövetele: nem tudjuk, mi következik be előbb: mi megyünk vagy Ő jön, de hisszük, hogy „mindenkor az Úrral leszünk”. Jézus olyan Bíró, aki kegyelmet ad, mi is elfogadtuk – befogadtuk Őt. Szívesen és reménységgel várjuk.

A türelem a Lélek gyümölcse, de gyakorolnunk kell magunkat benne (ahogy a többiben is). Az Úr várása alkalom a türelem gyakorlására. A nehézségek, szenvedések a tűrni tudás próbái, de erősítenek is benne. Jézustól tanulhatunk és kaphatunk erőt, aki az őt ért bántalmazásokat „ráhagyta az igazságosan ítélőre”.

Zsid 12,1–3. „Félretéve minden akadályt”: nem terhet¹ – van teher, amit el kell hordozni. Ilyen a másik ember. Így kell megfutnunk a küzdőtér. A rendezetlenség (a másik emberrel való feszültség) viszont akadály, amit le kell tennünk.

A földműves példája. „Erősítsétek meg a szíveteket” – hogyan? Mózes „erős szívű volt, mint aki látja a láthatatlant”. A földműves is „látja”: reménységgel, bizonyossággal várja az esőt – és közben nem tétlenkedik. Így kell várnunk Jézust: munkában. – Mivel erősíthetem a magam és mások szívét?

„Bizonyoságtévők fellege” – a próféták is. Ők is a láthatatlant látták, az ő példájuk is „erősíti a szívet”. Lehet erre emlékeztetni egymást. És az újabb bizonyoságtévőkkel, akik szenvedtek. – Jób türése: vitatkozott a társaival (és nem sóhajtozott ellenük), közben az Úrnál kereste az

¹ Van fordítás, amelyben „teher” szerepel, az eredeti szó „akadály”.

igazságát. Amikor az Úr másként felelt, mint ahogy várta (megmutatta Jóbnak, hogy kisebb, mint gondolta), alázattal elfogadta, ekkor lett békessége.

„Boldogok, akik tűrni tudnak. És mivel boldogok az Úrban, jobban tudnak tűrni.”

Bennünk is felmerül: mikor jön vissza Jézus; de ne menekülésként várjuk, hanem használjuk ki a hátralevő időt: hűségesen, munkával. A gyülekezetet, testvéreinket is a tudatos várásra kell intenünk.

Jak 4,7b–8: „Álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjete az Istenhez, és Ő közeledni fog hozzátok.”